

“To, da sem božji otrok, me navdaja z upanjem”

V človeškem življenju morda ni ničesar bolj tragičnega kakor razočaranja, ki jih doživimo zaradi sprevračanja ali potvarjanja upanja, katerega cilj ni Ljubezen, ki nasičuje, ne da bi nasitila. (Božji prijatelji, 208)

20. oktober

Če časne podvige spremenimo v absolutne cilje ter iz svojega obzorja

odstranimo večno bivališče in namen, za katerega smo bili ustvarjeni — ljubiti in slaviti Gospoda in ga kasneje posedovati v nebesih — se najsijajnejša prizadevanja spremenijo v izdajstva in celo v sredstvo za ponižanje človeka. Spomnite se iskrenega in znamenitega vzklika svetega Avguština, ki je izkusil toliko grenkobe, ko še ni poznal Boga in je iskal srečo zunaj Njega: »Zakaj zase si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi.« (...)

Gotovost tega, da se čutim oziroma vem, da sem božji otrok, me navdaja z resničnim upanjem in želim si, da bi bilo enako tudi z vami. To upanje je nadnaravna krepost, ki se, ko je položena v človeška bitja, prilagodi naši naravi in je tudi zelo človeška krepost. Srečen sem, ker bomo zagotovo dosegli nebesa, če bomo ostali zvesti do konca; v blaženosti, ki jo bomo prejeli, *quoniam bonus*, ker

je moj Bog dober in je njegovo
usmiljenje neskončno. Zaradi tega
prepričanja razumem, da samo tisto,
kar je zaznamovano z božjo sledjo,
razodeva neizbrisno znamenje
večnosti in ima neminljivo vrednost.
Zato me upanje ne ločuje od stvari
tega sveta, temveč me tej resničnosti
približuje na nov, krščanski način, ki
poskuša v vsem odkriti odnos padle
narave z Bogom Stvarnikom in
Bogom Odrešenikom. (*Božji prijatelji*,
208)